

Babits Firkák

A Babits Mihály Gimnázium Diákönkormányzatának lapja
XV. évfolyam 2.szám - 2007. november

Internyúzó -Szarka Hajnalka tanárnő

Szarka Hajnalkát,új rajztanárunkat hosszas egyeztetés után az egyik nagyszünetben értem utól.

Az első kérdésem,hogy hol végzett?

Két iskolát is végeztem, két egyetemet, de akkoriban mindkettőt főiskolának hívták. A Pécsi Tanárképző Főiskolán földrajz-rajz szakon, majd egy év napközis tanítás után a Képzőművészeti Főiskolára is bejutottam, és ott felsőfokú tanári végzettséget szereztem.

Az szép! Hol tanított a Babits előtt?

A Hunyadi Mátyás Gimnáziumban, ami innen jó messze, a XVIII. kerületben van, azelőtt pedig a Művészeti Iskolában.

És miért jött a Babitsba?

Hát, itt lakom nagyon közel, és egyre jobban terhemre volt reggelente 3 órát utazni, ezen kívül itt érzem igazán otthon magam. Kimondottan hazajöttem, úgy gondolom. Jól érzem magam az iskolában, sokkal hamarabb váltam itt otthonossá, mint azt gondolni mertem volna.

Igazából szerintem a legfontosabb kérdés az lenne, hogy mi a véleménye a diákok, főleg a felsőbb évesek hozzáállásáról a tantárgyhoz. Ennek ellenére indít szakkört?

A szakkör már elindult.Most nyolcan vagyunk,de remélem, hogy bővül a létszám. A gyerekek figyelmesek, látom, hogy még figyelnek a tantárgyra. Egyik- másik osztály kicsit zajosabb, de azt tapasztaltam, hogy érdeklődőek, és mindenki fejleszthető a maga szintjén. Szeretném a tárgyhoz való hozzáállást megváltoztatni. Szeretném, ha a műelemzés ízlésnevelés lenne, segítene a műértésben, és fejlesztené a készségeket.

-A rajztanításon kívül, milyen művészetekben érdekelt?Esetleg a művészeten kívül mi érdekli még a Tanárnőt?

Lehet, hogy ez meglepő, de egyenrangúan kezelem a tanítással, hogy festő vagyok. Rajzolni is szoktam, illusztráltam könyveket, és ezt folytatni is szeretném. Voltak kiállításaim is. Ha lesz még, akkor minden diákot szerettel várok. Azt gondolom, hogy a munkáim még nem mind érettek, de törekszem arra, hogy többet és jobban fessek.

És valami egyéb elfoglaltság? Vagy ez teljesen lefoglalja a tanárnőt?

Családom van, sok az otthoni tennivaló, és emellett sajnos majd minden napom be van táblázva. Magántanítványok, szakkörök, kézműves foglalkozások... De érdekel sok minden. Például elolvasom azokat a regényeket, amiket a gyerekeimnek veszek, és érdeklődöm a politika iránt is.

-Zárásként azt kérdezném, ami rajztanárként érdekes lehet, hogy mi a kedvenc színe?

Kicsit más a festészetben, mint az öltözködésben, de talán a világoszöld, és a nagyon mély kék. Szilvakék. És talán még a türkizkék, ami Kleopátra óta minden nőnek jól áll. Azt üzenném még így a cikken keresztül, hogy a szakkör hétfőnként működik, és mindenkit szívesen látok aki fejlesztené a képességeit.

-Köszönöm szépen az interjút!

Címlapunkhoz

November 4-én, az őszi szünet utolsó napján ismét bemutatásra került az István a király rockopera. A Művészetek Palotájának aulájában kb. 400 néző élvezhette végig az előadást. A siker eredménye két újabb meghívás.

Filmklub

Berta Katalin tanárnő jóvoltából újra föltámadt a majdhogynem feledésbe merült filmklub. Természetesen a tanárnő egyénisége ugyanúgy rajta hagyja a nyomát, mint Kéfer Ferenc vagy KMCS tanár úré tette ezt anno. A néhány lelkes látogató filmtörténeti műremekeket, hangulatjavító, romantikus, bölcs, vagy szimplán csak jó filmeket nézhet, és ha a szalag lefutott, akkor kezdődik az élmények megtárgyalása. Gyakran teljesen kicsavarjuk a témát, és olyan mélyen elmerülünk a különféle okos fejtegetésekben, hogy csak az ablakon besütő Hold ébreszt rá minket, hogy haza kéne menni készülni holnapra. Ezzel a szegényes beszámolóval szeretném fölhívni a figyelmeteket rá, mert tényleg jó!
Gyertek, és érezzétek jól magatokat!

L.K.

Csokikereső

December 15-én, szombaton délelőtt rendezzük a Margit-szigeten hagyományos csokikereső versenyünket. Alakítsatok párokat, figyeljétek a szórólapokat és plakátokat! Részletek Antal István tanár úrtól!

Bűvös kocka világbajnokság

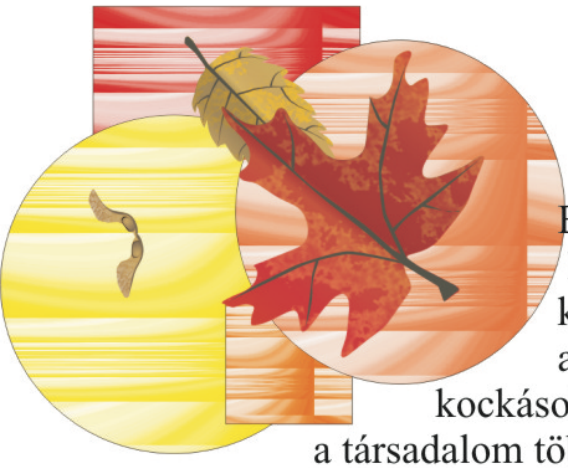
Október 5-től 7-ig kockarecsegéstől volt hangos a Kongresszusi központ. Több mint 30 ország több mint 250 versenyzője gyűlt össze Budapesten a 2007-es Rubik Kocka Világbajnokságra - a negyedikre a játékszer történelmében.

Rubik Ernő az Iparművészeti Főiskola tanáraként 1975-ben készítette el a híressé vált kocka prototípusát, amelynek rendeltetése eredetileg csupán térbeli mozgások szemléltetése lett volna. Az első modell egy ormótlan, fából készült holmi volt, még színek sem voltak az oldalain. Ez után még két évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy a játék mai formájában a boltok polcaira kerüljön. A kocka az 1980-as években hódította meg a világot - csupán 1980. és 1982. között több mint százmillió kockát adtak el.

1982-ben tartották az első világbajnokságot Budapesten, melyet az amerikai Minn Thai nyert meg 24 másodperces eredményével. A játék ezután némileg feledésbe merült, de az ezredforduló után újra visszatért a köztudatba. 2003-ban Kanadában, 2005-ben az Amerikai Egyesült Államokban volt ismét világbajnokság. Egyre több ország rendezett versenyeket szerte a világon, egyre több ember vette kezébe újra a kockát az új generációról nem is beszélve. A versenyszámok szaporodtak, az időeredmények egyre jobbak és jobbak lettek. Az első világbajnokság 25. évfordulójára minden készen állt egy felejthetetlen rendezvény megszervezéséhez. Míg én a felől érdeklődtem, hogy akkor most melyik buszról hol kell leszállni, hogy a Kongresszusi Központba jussak (persze sikerült eltévesztenem), addig az amerikaiak, a japánok, a hollandok, a lengyelek, a franciák, a svédek és a finnek - csak hogy pár példát említsek - felcihelődtek, ideutaztak, hotelt foglaltak, és megnézték maguknak Magyarországot.

El is érkeztünk a verseny napjához. Mindenki a kék, VB-s pólóban rohangált, mindenfelé tévések rohangáltak kamerákkal a vállukon, hogy elcsípjenek egy-két bajnokot néhány szóra, és persze mindenki nagyban gyakorolt.

Bármerre sétáltam, hallgathattam a kockák recsegését, a hangot, amely a kockásokat megnyugtatja, a társadalom többi részére pedig idegbajt hoz. Megnéztem egy robotot, amint kirakja a kockát, vadul alkudoztam egy makacs árussal egy Rubik Dominóért, vettem egy új kockát, és néztem a versenyzőket. Ja, meg versenyeztem is. A 3x3x3-as kockán elért 20.15 másodperces átlagom (teljességgel kielégítő, főleg a versenydrukkal együtt) a szerény 64. helyezést hozta el nekem,
Ezzel én lettem a 8. legjobb magyar a versenyen indult 77-ből. Apropó, magyarok: büszkén állíthatom, hogy a versenykockázás olyan sportág, melyben országunk az elsők között van. Félnek is tőlünk a külföldiek. Az aktuális világrekordok majd a felét mi tartjuk, s ha a valaha elért világrekordokat mind számoljuk, akkor is csupán az USA előz meg minket. A VB 17 versenyszámából 7-ben magyar versenyző állhatott a dobogó legfelső fokára.
A sima, 3x3x3-as kocka döntőjét a japán Yu Nakajima nyerte 12.46 másodperces átlaggal. Az amerikai Andrew Kang lett a második, és a japán Mitsuki Gunji végzett harmadikként. A legjobb magyar versenyző, Baticz Milán 9. lett. Az eredményhirdetés után maga Rubik Ernő is megjelent, rövid beszédet mondott, majd az ez után következő partin még egy aláírást is sikerült szereznem tőle a kockámra. Még eszegettem egy kicsit az ingyenkaját, beszélgettem egy keveset, kérésre lefényképeztem pár japánt, aztán kisétáltam a Kongresszusi Központ kapuján az éjszakába, és elindultam, hogy újra eltévedjek.

Endrey Marcell
10.b

Kirándulás a ködös Albionba

Még a tavalyi tanév során merült fel a lehetőség egy angliai nyelvtanulással egybekötött kirándulásra. A csoport hamar összejött, és idén október 15-én izgatott ám bizakodó társaság gyülekezett a ferihegyi repülőtéren, három kísérő tanárral: Kovács Valéria és Pataki Mariann tanárnőkkel és dr. Kövesdi István igazgató úrral.
A repülőút zökkenőmentesen zajlott, és röpke 3,5-4 órás buszozás után meg is érkeztünk a kies Barnstaple-be. Itt már vártak ránk a családok, melyeknél szállást és ellátást kaptunk az elkövetkező szűk egy hétre. Ezzel kezdetét is vette a nyelvtanulás, hiszen házigazdáink ízig-vérig angolok voltak, ami sajnos néha az élelmezésben is megmutatkozott, így többen igazolhatták a sztereotípiát, miszerint az angol konyha nem tartozik a világ élvonalába. Ez után minden délelőtt nyelvi órákon vehettünk részt, melyet természetesen idegen nyelvű tanárok tartottak. Játékos feladatok segítségével fejleszthettük beszédkészségünket. A délutánokon kirándulásokat tettünk a környék nevezetes helyeire illetve megismerkedhettünk Barnstaple városkával. Ebben a „town crier” is segítségünkre volt, aki a híreket kiáltotta ki, amikor még nem volt más hírforrás, ma pedig furcsa ruhájában és hatalmas lépteivel a turistákat kalauzolja a településen.

Angliában jártunk

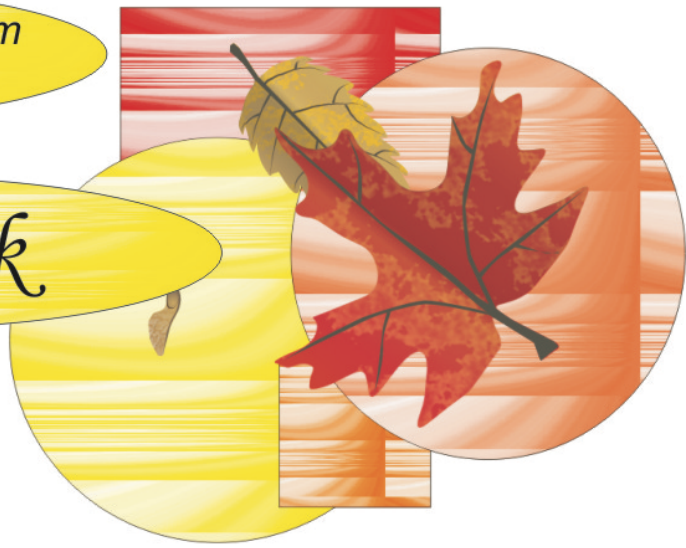

Mindig jutott bőséges szabadidő is, amikor ki-ki vérmérséklete szerint shoppingolhatott, nézelődhetett, esetleg forró csokit, illetve teát szürcsölhetett egy hangulatos teázóban. Mivel a terület közel fekszik a tengerhez, így több alkalommal volt szerencsénk megcsodálni az ezzel kapcsolatos természeti képződményeket. Az angol vidék - azt hiszem, bátran állíthatom - senkinek nem okozott csalódást. A filmekből ismert zöld mezők, legelésző birkák és takaros házikók a valóságban talán még szebbek voltak. A meglátogatott kisebb falvak múzeumai is érdekes látnivalót kínáltak, hiszen ezekben számos, a tengerészettel vagy az angol történelemmel kapcsolatos emléket csodálhattunk meg. A megszerzett tudásról egy városismereti kvízben, illetve egy rövidke előadás keretében adhattunk számot a pénteki nap során, melyben valamilyen TV-műsort kellett színpadra állítanunk. Így híradót, teleshop-hirdetést és valóságshow-paródiát is előadtak a lelkes diákok, sőt, a kísérő tanárok is megleptek bennünket egy tréfás útösszefoglalóval. Szombaton egész napos kirándulást tettünk Tintagel faluba, ahol az Arthur király mondakör emlékeit csodálhattuk meg. Itt láthattuk Anglia ősi arcát egy ódon templom és egy réges-régi várrom képében, melyek a tengerrel együtt költői látvány nyújtottak. Egyszer azonban minden jónak vége szakad, így ezúttal is elérkezett a búcsú pillanata, és vasárnap hajnalban elindultunk visszafelé, ám előtte még megtekintettük Stoneheng-et. Ezután sajnos csak nagyon rövid városnézésre jutott időnk Londonban, melynek során megtekinthettük a fő nevezetességeket. Az esti géppel egy ismét sima út végén éjféltájt érkeztünk meg Ferihegyre.

Összességében azt hiszem, mindnyájunknak óriási élmény volt az utazás, mely minden szempontból remekül sikerült. Sem a repüléssel, sem a szállással nem voltak komolyabb gondok, és ezúttal az amúgy hírhedten szeszélyes angol időjárás is a szebbik arcát mutatta.

Nemes András

A rút luk

Kati:

Rohan az idő

Elröpült az idő nagy, kék madara
Szárnyával a Földet beborította
Szemében zölden csillogott
sugara
A Nap arany fényének darazsa.
Egy tolla lehullott a porba
Abba a kínvéres koszba,
Mely akkor szikrát hányva
robbant
Majd élő tűzzé lobbant
Vörös lángja szusszant
Lassan, hallkan koppant
Az ég felé nézve egyet roppant
Ahogy a szívem utolsót dobbant

Auriga:

Ősz

Vöröslő levélszőnyeg
Felett, hulló vércseppek alatt
Nyugalom van.
Ugaron van most a világ, pihen
Igen buzgón ki lát s hall.
Hal az élet, nem buzog lelke
Senkinek, telke üresen áll
A munkának.
Fűnek-fának lusta a keze,
Vize sem folyik a pataknak,
Így apadnak tettei is
A fáradt élőknek.
Félő, hogy mindjárt éjfél,
És ebben az irdatlan rendben
Csak nekem ég virradtan a
lámpa,
És míg a többi alszik csendben,
Fogadok, csak én rohadok
éberen,
Az OKTV teszteken…

A rút luk

Mozaik: A show
Közismert népmese alapján

Volt egyszer egy öreg király s annak három szép leánya. A fél lába már koporsóban volt a királynak, szerette volna mind a három lányát férjhez adni. Hiszen ez nem is lett volna nehéz, mert három országa volt, mind a három leányára jutott hát egy-egy ország.
Hanem amiképpen nincs három egyforma alma, azonképpen a három ország sem volt egyforma. Azt mondta hát a király a leányainak, hogy annak adja a legszebbik országát, amelyik őt legjobban szereti. Sorba kérdezte a leányokat, kezdte a legidősebbiken:
- Felelj nekem, édes lányom: hogy szeretsz engem? - Mint a galamb a tiszta búzát mondta a leány.
- Hát te, édes lányom? kérdezte a középsőt. - Én úgy, édesapám, mint forró nyárban a szellőt.
- No, most téged kérdezlek - fordult a legkisebbikhez - mondjad: hogy szeretsz? - Úgy, édesapám, mint az emberek a show-t! - felelt a kicsi királykisasszony. Az öreg király olyan boldog lett, hogy bizony még a könnye is kicsordult. Boldogan halt meg hamarosan, de előtte még elosztotta országait leányai közt. A legszebbik országát persze legkisebbik Lányának adta, aki abban boldogon élt, míg meg nem halt.

Babits Firkák -XV. évfolyam 2. Szám
2007. November

A rút luk

Lord Sinclair:
I.Sagasta és Nathanael

A lány mozdulatlanul hevert a kórházi ágyon. Sápadt, áttetsző bőre viaszszerűen feszült csontjaira. Szeme láztól csillogott. Olyan volt a magasra polcolt párnák halma közt, mint egy földre szállt angyal, aki belecsömörlött az emberi természetbe: megfoghatatlan bölcsesség sugárzott az arcáról, amely azokon az embereken csapódik ki, akik boldogan fektetik bele ujjaikat hozzátartozóik tenyerébe, másik kezüket azonban már a Halál fogja.
A lányét éppen a szülei szorongatták. Nem sírtak: mélyebb volt már a szomorúságuk.
A beteg fölébredt, virrasztói azonnal tudták: szaporábban szedte a levegőt, a mellkasa gyorsan, ám rendszertelenül hullámzani kezdett. Nyögött fájdalmában, egyre hangosabban, míg végül ajkán szót lehetett sejteni:
- Nathanael... Nathanael.
- Beszélj *hozzánk*, Sagasta! - kérlelte az apja, hiszen gyermeke utolsó szavait hallotta.
- Szia... apa. Ennyi tellett leheletnyi erejéből, s visszazuhant az ő saját világába.
- Nem bírom - motyogta a megszólított, majd felpattant, és kiviharzott a kis kórteremből.
- Ne félj, én nem megyek sehová, kicsim - jegyezte meg az anya keserűen. - Melletted maradok. Hol lehet a főorvos úr, az isten szerelmére?
- Nathanael...
Az asszony két kezével kétségbeesetten markolta gyermeke kezét: - Ki ő? Kicsoda Nathanael, Sagasta?
- El... fog... jönni... értem - suttogta a lány mámorosan. Szülője nem firtatta tovább: sejtette, hogy ez valami olyasmi, ami csak a lányára tartozik.
Belépett a főorvos. Magas, jó kiállású férfi volt, ezüst hajáról bárki hihette volna ötvenévesnek is, éppúgy, mint fiatalos, üde arcáról húsznak. Hogy van? - kérdezte.
- Nem tudom - motyogta az asszony. - Lázálmai vannak.
Sagasta rányitotta az érkezőre nagy, kék szemét. - Te vagy az, Nathanael? - Tekintete lángolt a betegségtől és az eleven tűztől.
A főorvos, aki mindig magabiztosságot és nyugalmat sugárzott, most megzavarodott. Az anyára pillantott, aki súlyos „igen”-t intett a fejével.
- Én vagyok. - Nemes, ragyogó volt a hangja, mintha a szférákon túlról, egy másik világból áradt Sagasta számára a mennyei szózat: Itt van! - Örömkönny csordult a lány szeméből; sose ismert boldogság öntötte el a szívét. - Csókolj meg, Nathanael! - annyi könyörgés csordult a hangjából, hogy az orvosnak elszorult a szíve. Azt hitte, rosszul hallotta, csak képzelődött... hiába nézett az anyára, a nő mélyen lehajtotta a fejét.
Sagasta felemelte a kezét, hogy a férfiéért nyúljon. Minden imádatát, rajongását beleerőszakolta ebbe a mozdulatba: az orvosnál jobban senki nem tudta, hogy minden létező energiáját kivette ez.
Nem akarta, hogy a beteg még ennél is jobban megerőltesse magát: akár az életébe is kerülhet.
A lány élete, ez lebegett csak a szeme előtt, amikor odaült az ágy szélére, megfogta a vékony, forró kezet, és az ajkak összeértek.
Sagasta fülében soha meg nem írt, nagyszerű és dicsőséges dallamokat és szimfóniák csendültek fel, fényes csillagfolyók a mennyből, ahová egyszer tartozni fog... Túlfeszült a teste egy utolsó, gyilkosan ragyogó extázisban, s végleg elernyedt. Feje lazán oldalra billent. - Légy boldog odaát, Sagasta.

Folytatás a 10. oldalról

Az anya elgyötört hangjára az orvos felemelte a fejét. Elborzadt és megundorodott magától, ahogy ráébredt tettére. Sajnálom - akarta mondani, de olyan bűntudat kezdte fojtogatni, hogy csak felismerhetetlen szófoszlányok hagyták el a torkát. Zokogott. Sámáni, kísérteties gyász volt ez, a kis kerub emléke még kísértett a helyiségben. Az anya felállt, és porig sújtott szívvel kitámolygott az ajtón. Ők az apával csendesek voltak: már réges-régen tudtak erről a legrosszabb napról, most végre keresztülestek rajta.

Ők nem voltak benn, amikor a testet elvitték *onnan*: sose akadt a gyászolók nyomára.

A Tisztelt Főorvos Úrnak kellett strázsálnia a hullaszállításnál. Révületbe esve vette szemügyre a lány testét. A sápadt szájat, melyet ő is érintett egyszer...

- Kell boncolás, doki? - hallott valakit.

- Nem... nem szükséges, köszönöm. - Remegett a hangja az indulattól. Kiégett lélekkel nézett végig a kiürült kórtermen. Először lemondóan, majd elégedetten nyugtázta a csapongó szellő elültét. Csak eztán vette észre a betegágy párnája alól kilógó vaskos könyvet. Meglapult ott, mint egy értékes kövület az idők hullámaiba ágyazva.

„Mit olvashatott Sagasta utolsó napjaiban?" A valóság dübörgő lavinaként ütötte pofon. Napló volt, az *ő* naplója. Azonnal ráeszmélt, mihelyt belelapozott. Gyorsan a zsebébe süllyesztette. Mikor már mindenki elhagyta a termet, néma imával búcsúzott a lánytól.

Még aznap délután, mikor végre nyugodtan lehetett pár percig, elkezdte olvasni a naplót, amely Sagasta élete volt, és innentől kezdve az övé is. Versek is voltak benne, rengeteg vers. Reménytelen, kezdettől fogva tragikusnak tetsző szerelem tárult fel előtte.

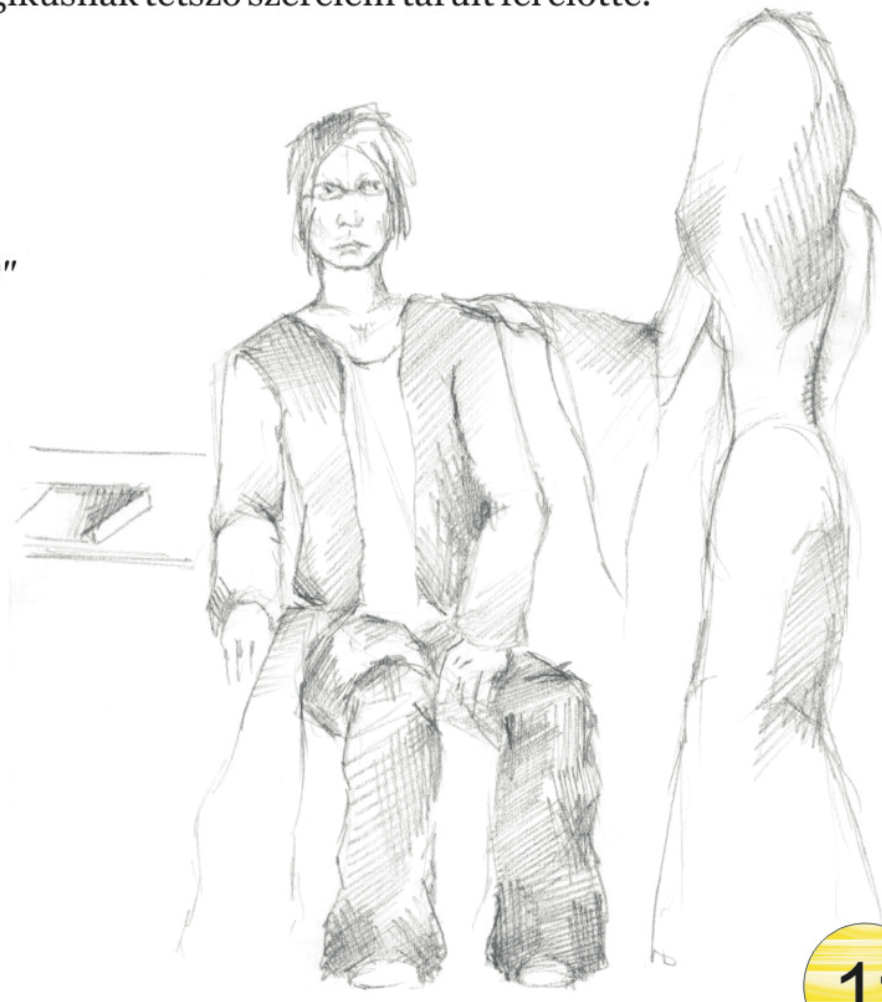
A Fény volt kezdetben, aranyló:
Borzongat, mert a Tiéd.
Egy kéz, válladat átfogó:
Megnyugtat, mert a Tiéd.
Ha visszaadom az életem,
S megkérded: "Miért? Ó, miért?"
Azt felelem neked, kedvesem:
"Nekem már nem kell. Tiéd."

Egy karikás szemű nővér nyitott be hozzá. - Nagyon későre jár, doktor úr. Mindenki hazament már.

- Maradok - jelentette ki a férfi.

- Meg kell tudnom, ki voltam akkor neki.

Attól kezdve minden éjszaka a naplóval az ölében találta.

Grafika by Anna

Az előző számból kimaradt: A tenisztábor képei

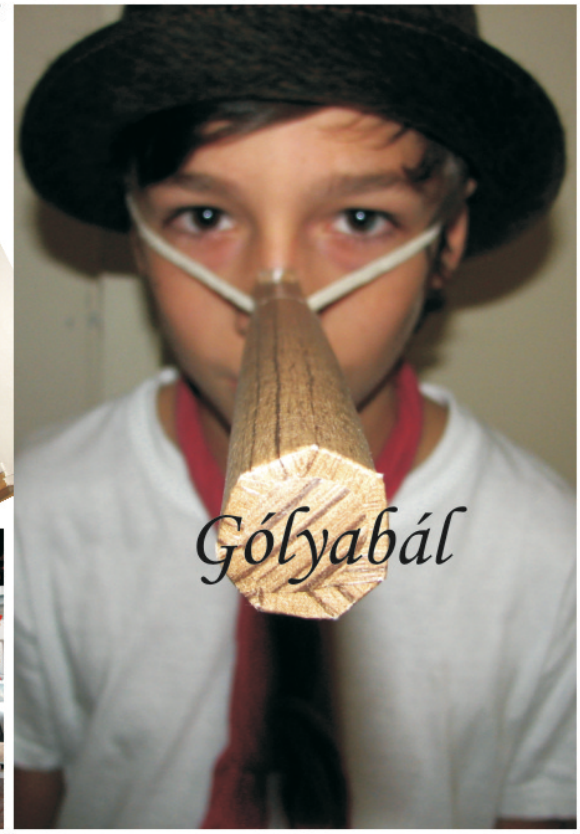

Idén ősszel egy szombati tanítási napon került megrendezésre az iskola egyik neves rendezvénye, a gólyabál, ami valójában csak a megkoronázása az őszi megmérettetéseknek. Pontosabban már majdnem év eleje óta kapták a furfangos rejtvényeket és feladványokat, de fölösleges ezt magyaráznom, ugyanis mindenki volt már gólya, és talán ilyenkor el is mereng azon, milyen csodás volt újnak lenni, mindent fölfedezni és felküzdeni magát akár játékokon, akár vizsgákon keresztül oda ahol most van és később még tovább, hiszen mindenki az elején kezdte... De most itt a gólyamérlegen érdekes és mókás feladatokkkal kellett megbirkózni az újoncoknak, hogy bizonyíthassák rátermettségüket és azt, hogy méltók a babitsos diák címre. Mindhárom osztály ügyesen helytállt, és biztosan ők is éppúgy élvezték, mint mi, nézők. Ezek után "elküldtük" öltözni a vetélkedő hőseit, és nagy sürgés-forgás közepette végre beálltunk sorfalba, eloltódtak a fények, és csak a mi gyertyáink pislákoló lángja derengett a sötétben. (Amivel, megjegyzem... piromániánk miatt nehéz volt "normálisan" viselkedni a gólyák érkezése előtt.) Ekkor érkeztek az újoncok hatodikos felvezetőikkel. Miután az utolsó fényforrás is megszűnt, és a vonuló 5-esek és 9-esek elfoglalták helyüket, elkezdődött a fogadalom letétele, majd a diplomák kiosztása. Ennek végeztével az összes *babitsos diák* átöltözött, és ment a maga útjára: legtöbbjük a discoba, de volt aki teaházba, büfébe vagy a teljesen véletlenül a gólyabál ideje alatt futó felnőtt röplabda mérkőzésre, a tesiterembe. Az este így folytatódott egészen fél 10-ig, persze önfeledt, ünnepi hangulatban. Fél 10-kor búcsúzás, szedelőzködés, majd otthon mesélés arról, hogy milyen jól telt az este és hogy melyik játék volt a legjobb stb... Fél 10 után mi (vagyis a tavalyi gólyák), akik gondoskodtunk a bál nagy részének szervezéséről (pl.: büfé, ruhatár, fogadalom megírása, sorfalállás, egész vetélkedő és feladatai stb.) maradtunk pakolni. Reméljük mindenkinek tetszettek, hiszen mi örömmel csináltuk és máskor is szívesen dolgoznánk rajta. Igaz, legtöbbeknek csak 8 gólyabál adatik meg, de mindegyik nagyon emlékezetes, mindenkinek másért...

A Gólyatábor képekben

Aranyköpések

A török-magyar mecs után :)
D: -Tanár Úr, ne feleljünk már!
T: -Ha meghalt volna ma reggelre a skót bíró, nem felelnénk.

Üveges Zsolt:
Hogy képezzük a Präteritumot(=német egyszerű múltat)?
D:-Hát teszünk rá két pontot. -(tanár)akkor már négy lesz.

Kéfer Ferenc:
-Még süt a nap, úgyhogy egy hetest kérek.

-Fel szokott kerülni itt olyan kérdés... Milyen kérdés szokott felmerülni?

-A különböző hőmérsékletű vizek között sűrűség van.

Hat évvel ezelőttről, Nagy Zsuzsi gyűjtése:
Molnár Sándor:
Nem érted, Andriskám! Ha 16-an vagyunk és 18-an kimegyünk, akkor 2 gyereknek be kell jönni ahhoz hogy ne legyen benn senki.

Kőházi Éva:
Krisztián, az asszony ki fog nyúlni melletted... Már ha lesz.

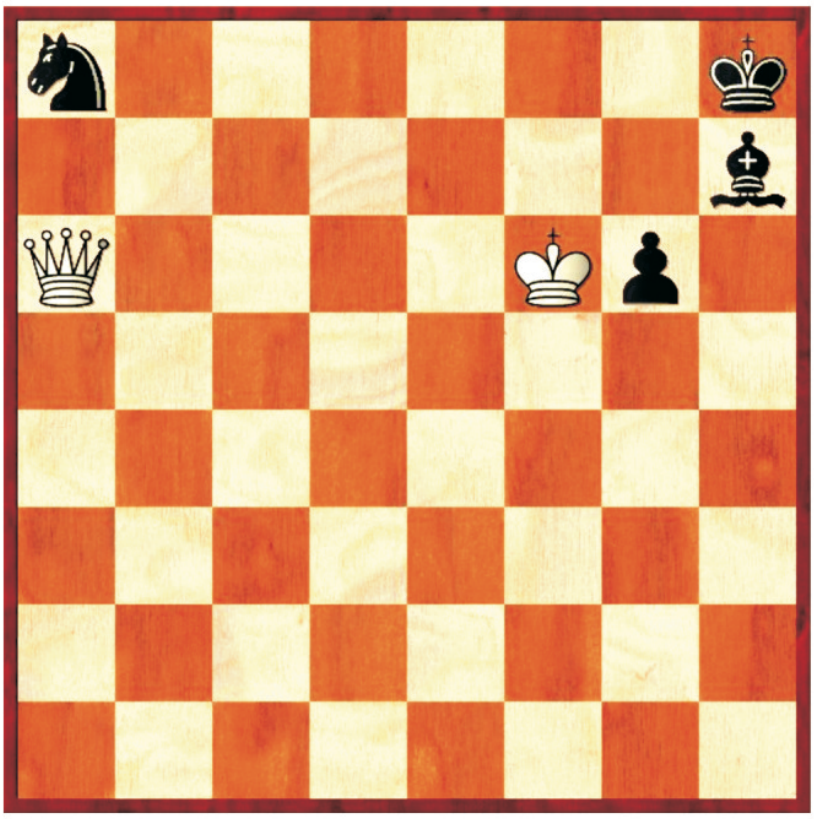
Antal István:
Itt lábatlankodik a torzó.

Balogh László:
Ugorj neki, mint tót a vadkörtének.

Woody Allen idézetek

*Nem mintha félnék meghalni. Csak nem akarok ott lenni, amikor bekövetkezik.
*Mondhatnám, hogy a szüleim nem szerettek. A kádban általában hajszárítóval és rádióval játszottam.
*A feleségem a legrosszabb szakács. Nem hiszem, hogy a fasírtnak világítania kellene a sötétben.
*Új megoldást talált a szájszagának elleplezésére. Felemeli a karjait.
*Mondtam az orvosnak, hogy engem mindenki utál. Azt mondta, ne legyek nevetséges, még nem is találkoztam mindenkivel.
*Évekig nem szóltam a feleségemhez. Nem akartam félbeszakítani.
*Amikor gyerek voltam, a szüleim sokszor költöztek. De én mindig megtaláltam őket.
*Veszélyes környéken lakom. Ahányszor becsukom az ablakot, mindig odacsukom valaki kezét.
*Veszélyes környéken lakom. Az utcánkban a gyerekek lelopják az autók kerekeit - menet közben.
*A nagyapám amúgy igen jelentéktelen ember volt. A temetésén a halottaskocsi ment leghátul.
*És együtt alszik majd a bárány és a farkas, de a bárány nem alszik majd jól.
*Osztrigát pedig nem eszem. Az én ételem legyen halott - ne beteg, ne sebesült - halott!
*Gyerekkoromban egyszer eltűntem pár napra otthonról. A szüleim azonnal reagáltak, kiadták a szobám.
*Már hetedik éve, hogy anyósom átjön karácsonykor. Idén újítunk. Beengedjük.
*Részt vettem egy gyorsolvasó-tanfolyamon. A Háború és békét nem egészen 20 perc alatt olvastam el. Az oroszokról szól.

Sakkrovat
Molnár Sándor tanár úrral

Az új tanévben is itt a Sakkrovat!
A régi hagyományokat folytatva lehetőség nyílik egy kis gondolkozásra. A képen látható Samuel Loyd feladványa, melyben a klasszikusnakk nevezhető feladat, hogy világos indul és a második lépésben mattot ad!

Az állás betüjelzésben:
Világos:Király(K) f6
Vezér(V) a6
Sötét: Kh8 Futó (F) h7
Huszár (H)a8 Gyalog g6

A megoldást nekem adjátok, leírva minden változatot, hogyan kaphat sötét mattot!

A legjobbakat a BF jutalomban részesíti!

Molnár Sándor

Következő számunk a Csokikereső után várható!
A Csokikereső pedig dec.15-én!

Babits Firkák - XV.évfolyam 2.szám - 2007. november
A Babits Mihály Gimnázium Diákönkormányzatának lapja
Megjelenik 250 példányban - Felelős kiadó: Kocsis Andrea IDB ügyvivő
Szerkesztették: István, Anna, Viktor, Ancsa, Zsuzsi, Kristóf, Tomi, Szoki, Nemes Andris, Zsuzsi,Marcell, Kokó, Gábor, Zsófi... Felelős szerkesztő: Marton Sándor
Külön köszönet Teri néninek!Köszönjük Újpest Önkormányzatának támogatását!
Nyomdai munkák: KAMARAPRINT KFT
1047 Budapest Tóth Aladár utca 16-18. Tf.:0612334290
babitsfirkak@freemail.hu www.babitsfirkak.fw.hu